

Amöban och himmelriket

Amöbor är märkliga små varelser. De kryper framåt genom att liksom "rinna" åt det håll de vill. Man inser varför de är små, för skulle man skala upp en amöba till storleken av en hund eller katt så skulle den flyta ut över golvet som en hink äggvita. Inget vidare angenämt sällskapsdjur med andra ord. En del lever fritt ute i naturen i fuktiga miljöer, andra som parasiter på djur och människor.

Deras ät-teknik är välkänd. De liksom flyter runt den tilltänkta måltiden - ofta någon annan mikroorganism som en bakterie eller jästsvamp - sluter sig omkring den, och vips så befinner sig offret inneslutet i en liten bubbla (så kallad "närringsvakuol") på insidan av amöban, där det sedan löses upp i sina beståndsdelar

och används som näring. *Fagocytos* kallas det med fint språk. Tur, som sagt, att de är små.

Å andra sidan kan de ställa till det rejält ändå; en del kommer in i vår kropp och överlever där och orsakar tandlossning eller förstör tarmen eller i värsta fall hjärnan.

USCH!

Men det är faktiskt så, att det faktum att jag kan skriva de här raderna och du läsa dem, är att vi alla har små amöbaliknande varelser krypandes omkring i våra kroppar! Långsamt ålar de sig fram längs insidan av våra blodkärl och patrullerar. Det är några olika typer av vita blodkroppar som kallas monocyter, granulocyter och makrofager. De utgör delar av vårt fantastiska immunförsvar, som egentligen är värt en hel bok. Lite förenklat kan man säga att de är på ständig spaning och luktar efter inkräktare i vår kropp, som t ex bakterier, främmande föremål och annat.

PINTEREST

Om en vit blodkropp känner lukten av en bakterie eller en sticka, så tränger den sig ut mellan cellerna i blodkärlsväggen, nosar sig fram till inkräktaren och kastar sig dödsföraktande över den. Ibland är det miljontals vita blodkroppar inblandade i en batalj, och de flesta av dem stryker med på kuppen. Tillsammans bildar de det vi till vardags kallar "var". Till slut bru-

kar angriparen kapitulera och bli bokstavligen utskjuten ur kroppen av trycket i varbildningen. Du har säkert varit med om det om du någon gång fått en sticka som du inte lyckats peta bort själv.

Låt oss nu ta en stund och reflektera över de här två slagen av amöbor – å ena sidan den vita blodkroppen och å andra sidan amöbaparasiten. Likheterna är många – de är ungefär lika stora, ser ungefär likadana ut och har alltså samma teknik när de äter.

Men tänk också vilken skillnad. Parasiten lever liksom sitt eget liv. Den lever för sig själv och dör för sig själv och

har egentligen som enda mål i tillvaron att äta sig mätt och föröka sig, och förefaller inte ett dugg bry sig om konsekvenserna av sin destruktiva livsstil.

Den vita blodkroppen däremot, är beredd att offra sig intill döden för ett högre syfte – att upprätthålla en kropp, mycket större än den själv. Inte så att den förstår det intellektuellt – hur skulle den

kunna göra det – men den har en inre intuition och en bestämmelse över sitt lilla liv som tvingar den att göra tjänst oavsett priset. Och i denna kamp blir den en segevinnare vare sig den överlever eller dör.

De där små varelserna jag just berättade om är som sagt rent anatomiskt och fysiologiskt väldigt lika varandra, men ändå finns det en grundläggande skillnad på ett djupare plan. Parasitamöbans DNA kodar för just en amöba, medan din vita blodkropp döljer en väsensskild DNA-kod. Den bär i sig receptet för hela din varelse, med hjärna, hjärta och allt!

Tänk om du och jag också befinner oss i ett sammanhang som är långt mycket större än vi kan förstå med våra hjärnor! Det skulle kunna vara det tillvaron går ut på – att leva sitt liv med främsta syftet att betjäna andra i stället för att ständigt leva med sig själv och sitt eget i fokus. – "Hmmm – utplåna sig själv alltså?!", tänker du misstroget. Nej inte alls! Amöban måste ständigt vara på jakt efter sin föda, medan den vita blodkroppen lever sitt liv omgiven av en näringslösning som innehåller precis allt den behöver (blodet och lymfan). Den behöver inte göra sig några bekymmer. Den blir själv betjänad av kroppens övriga celler.

Det vore ett radikalt ingrepp att programmera om en ensamlevande amöba till en cell i en kroppsgemenskap. För oss människor är det omöjligt. Men för programmerarnas Programmerare är naturligtvis allting möjligt! Så är det att bli medborgare i Guds Rike, att bli räddad genom tron på Jesus. Du blir insatt i ett så mycket större sammanhang. Kommer in i Guds vilja och plan. Missa inte det taget!

/Redaktionen